

De Malle-therapeuten

Columns - 29 juli 2019 - Auteur: Merlijn Schoonenboom

Daar staan we dan, in de heldere zomernacht van het landelijke Brandenburg. Geen mens te zien, het zilverwitte licht van de maan wordt in het spiegelgladde oppervlak van het meer weerkaatst. Ineens galmt een dreunende beat over het water, het refrein wordt door een enthousiaste menigte meegezongen: *'Wie heißt die Mutter von Niki Lauda? Mama Lauda! Mama Lauda!'*

De merkwaardige tekst blijkt van een camping bij het bos aan de overkant te komen. Ik ben te verbijsterd om me er echt aan te ergeren. Wie bedenkt deze tekst? Ik ben na tien jaar Duitsland aardig van de nationale muziekproductie op de hoogte geraakt, van *Hochkultur* tot *Musikantenstadt*. Maar dit is toch nog iets anders.

Gelukkig staan we op de steiger met een bevriende politicoloog, die een voorliefde voor de platte kanten van de Duitse cultuur blijkt te hebben. De tekst heeft een 'dubbele bodem', zo vertelt hij gnuivend van genoeg: het gaat niet zozeer om de moeder van de autocoureur, maar 'Mama lauda' is een verbastering van *'Mach mal lauter'*: zet nog maar 'ns harder, die dreun.

De tekst is een vondst van een Schlagerzanger die zich 'Almklaus' noemt, dat zoiets als 'Klausje uit de Alpen' betekent. 'Mama Lauda' was in 2018 de zomerhit op de zogeheten *Ballermann*, de belangrijkste locatie voor de duizenden Duitse party- en zuiptoeristen op Mallorca, het Spaanse eiland dat ook wel de 17de Duitse deelstaat wordt genoemd, of, liefdevol: *'Malle'*.

De volgende dag stuurt de politicoloog me een lijst met zijn persoonlijke top 10 van *Malle*-zomerhits. Ze blinken stuk voor stuk uit in een combinatie van de grootst mogelijke platheid en een absurdisme, waar de kunstenaars van de Dada-beweging jaloers op zouden zijn geweest.

'De oerwens van de mens zich één keer per jaar van alle normen en dwang te bevrijden.'

Zijn favoriet is de zomerhit van 2014: *Dicke Titten Kartoffelsalat*, 'dikke tieten aardappelsalade'. De zanger van het lied noemt zich Ikke Hüftgold, dat zoiets als 'ik heupspek' betekent. De man is in het dagelijks leven tuinbouwer met 25 man

in dienst, maar in de zomermaanden vliegt hij in het weekend naar de partylocaties in Mallorca of Bulgarije om daar 's nachts op te treden.

Hüftgold doet dan een gekke pruik op en een trainingspak aan; zijn symbool is een opgestoken middelvinger. Zijn publiek doet het hem brullend na. In een interview zegt Hüftgold dat zijn optredens voor hem een soort 'ventiel' zijn, een uitlaatklep voor de regels die de maatschappij heeft opgelegd. 'Ikke mag alles in zijn rol, ik kan zo de *Sau rauslassen*'.

Volgens de politicoloog komt in de Duitse Ballermann-Schlager daarom niets minder tot uitdrukking dan 'de oerwens van de mens zich in ieder geval één keer per jaar van alle normen en dwangen te bevrijden'. Hij verwijst volleerd naar een passage uit de Mallorca-hit Johnny Däpp (Johnny idioot): '*Scheiss auf den Job, schieß auf mein Geld, egal was ihr sagt, egal was ihr denkt, ich will nur eins, ich will mein Glück.*'

Merlijn Schoonenboom verbindt in zijn maandelijkse column persoonlijke ervaringen met bredere maatschappelijke ontwikkelingen in Duitsland

Het lijkt er alleen wel op dat 'de Duitser' toch nog een extra behoefte lijkt te hebben aan deze druk te ontsnappen. Duitsland is een land waar de hoeveelheid regeltjes en de maatschappelijke 'dwang' opvallend groot is. Veel *Malle*-zangers omschrijven zich daarom graag als een soort therapeuten, die de taak hebben de spanning eruit te halen.

Misschien is het wel een wet: hoe stijver het land, des te belangrijker om de druk van de ketel te halen. In Nederland zoekt de culturele elite sinds ongeveer 15 jaar begripvol toenadering tot de verlangens van 'het volk', maar in Duitsland is de kloof tussen elite en volk groter gebleven - de verbijstering van Der Spiegel, waarin deze maand een artikel over de *Malle*-muziek verscheen, bevestigt de regel. Goed, er zijn de Schlagerprogramma's van de ARD en de ZDF, maar de echte onderbuik blijft buiten de schijnwerpers. Die leeft zich uit op *Malle* en het Bulgaarse Goldstrand, in de Oostenrijkse Après-ski-hutten en in de feesttenten van het Oktoberfest.

En soms word je ineens in het wild met de onderbuik van de Duitse cultuur geconfronteerd. Dan glinstert de maan als in een schilderij van Caspar David Friedrich, maar krijg je als dreunende soundtrack de tekst van Almklaus erbij.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/32636/de-malle-therapeuten>